

Τα φίδια κι εγώ: ο σπρίντερ, ο ηθοποιός και ο...Παΐσιος! (Σπύρος Δρόσος, γυμναστής)

/ [Πεμπτούσια](#)

Ανάμεσα στα διάφορα πλάσματα του Θεού, **τα φίδια** βρίσκω ότι είναι από τα πιο **γοητευτικά**. Δεν περιμένω να συμφωνήσουν πολλοί μαζί μου, μιας και, εκτός ίσως από την έκφραση «φιδίσιο κορμί», οτιδήποτε άλλο περιλαμβάνει φίδι έχει συνήθως αρνητική χροιά («φίδι κολοβό», «ύπουλο φίδι», «φίδι στον κόρφο σου», «το αυγό του φιδιού», κλπ.). Αυτό, σε συνδυασμό με ένα σωρό **προκαταλήψεις**, έχουν κάνει τα φίδια αποκρουστικά στη συνείδηση του περισσότερου κόσμου.

Η παρούσα ανάρτηση, εκτός από την παρουσίαση ενός μέρους της προσωπικής εμπειρίας μου, θα ήθελε να βοηθήσει να ξεπεραστούν αυτές οι προκαταλήψεις και, γιατί όχι, να κάνει κάποιους να δουν τα φίδια με...άλλο μάτι!

Ξεκινώ με την εμπειρία μου από ένα **σπιτόφιδο**, που επισκέφθηκε την πίσω βεράντα του σπιτιού μας στο Ξυλόκαστρο και το οποίο, επειδή δεν το αναγνώρισα, το έδιωξα ...κακήν κακώς! Αργότερα, το μετάνιωσα πικρά, όταν είδα στο διαδίκτυο ότι επρόκειτο για το άκακο φιδάκι που κάποτε, σε κάποια κυκλαδονήσια, το είχαν στα κελάρια τους για να τρώει τα ποντίκια -εξ ου και το όνομα «σπιτόφιδο» (πολύ πιο αποτελεσματικό από τις γάτες, αφού μπορούσε να χωθεί όπου κι ο ποντικός, ενώ οι γάτες όχι).

Ξέχωρα απ' αυτό, είναι, με διαφορά, **το ομορφότερο φίδι της Ευρώπης!** Αυτό θα το διαπιστώσετε κι εσείς, βλέποντας φωτογραφίες του και πληροφορίες γι αυτό [εδώ](#). Δυστυχώς, παρά τις προσπάθειές μου να το δελεάσω (με γάλα -μετά έμαθα ότι αυτό δεν ισχύει, αφού δεν μπορούν καν να το μεταβολίσουν τα φίδια-, κλπ.), ο ...Παΐσιος (έτσι το ονόμασα γιατί εμφανίστηκε την ημέρα που για **πρώτη** χρονιά εορταζόταν η μνήμη του οσίου Παΐσιου του Αγιορείτη) δεν ξαναφάνηκε από τότε... Πολλές από τις φωτογραφίες της πολύ καλής **ιστοσελίδας για τα αμφίβια και τα ερπετά**, που σας παρέπεμψα, είναι τραβηγμένες από τον **Ηλία Στραχίνη**, τον βιολόγο της εκπομπής «**Άγρια Ελλάδα**». Μπορείτε να τον δείτε να χαϊδεύει ένα σπιτόφιδο και να μιλάει γι αυτό στο **18:00** του επεισοδίου της εκπομπής Άγρια Ελλάδα για την Χαράδρα Αώου, που θα δείτε [εδώ](#) (ζήλεψα!).

Άλλη εμπειρία μου ήταν όταν, περπατώντας σ' έναν αγροτικό δρόμο, είδα ένα φίδι

να λιάζεται καταμεσής του δρόμου, στους πρόποδες του Βουνού της Παναγίας, πάνω από το χωριό Καμάρι Ξυλοκάστρου. Ήταν ήδη προχωρημένο φθινόπωρο και η θερμοκρασία αρκετά χαμηλή, έτσι ώστε δεν έδειχνε καμία διάθεση να το κουνήσει από κει, οπότε με άφησε να το πλησιάσω αρκετά ώστε να τραβήξω την επόμενη φωτογραφία, με το κινητό μου (παραθέτω μακρινό και κοντινό πλάνο):

Γνωρίζοντας ότι δεν ήταν οχιά, δηλαδή ότι δεν ήταν επικίνδυνο (**μόνο οι οχιές είναι επικίνδυνες**, στη χώρα μας -βλ. σχετικά [εδώ](#)) και την ώρα που το τραβούσα βίντεο, **τοάγγιξα** ελαφρά με το άλλο μου χέρι. Τινάχτηκε τόσο γρήγορα και πήγε να κρυφτεί, που δεν πρόλαβα να δω καν κατά που πήγε!

Μετά, από την παραπάνω ιστοσελίδα έμαθα ότι ήταν...**σαίτα** (όνομα και πράγμα!), δηλαδή **το πιο γρήγορο φίδι της πατρίδας μας** (βλ. [εδώ](#)). Για όσους θέλουν πιο ...ζωντανή παρουσίαση, ας πάνε στο **11:35''** του επεισοδίου της εκπομπής Άγρια Ελλάδα για την Χαράδρα Αώου, που θα δείτε [εδώ](#).

Τρίτη και τελευταία εμπειρία που είχα με φίδι (όχι ότι δεν υπάρχουν κι άλλες) ήταν στο φαράγγι της Φόνισσας Ξυλοκάστρου Κορινθίας (στα μέρη μας και πάλι). Εκεί, έχοντας πάει με μια παρέα εκλεκτών φίλων, συναντήσαμε ένα μικρό **νερόφιδο**. Το φίδι αυτό είναι **ο πιο καλός ...ηθοποιός**, αφού ο μόνος τρόπος άμυνας που διαθέτει είναι να παριστάνει το ψόφιο, εκκρίνοντας ταυτόχρονα και ένα δύσοσμο υγρό, ώστε να μυρίζει και ανάλογα!

Παραθέτω πρώτα τη φωτογραφία όπου παριστάνει το ψόφιο, με ανοικτό το στόμα και τη γλώσσα να κρέμεται έξω, ενώ παρέμενε κοκαλωμένο, όσο κι αν το μετακινούσαμε με ένα καλάμι:

Όταν τελικά ηρέμησε λίγο και θέλησε ν' απομακρυνθεί, ήταν λίγο λασπωμένο από την ταλαιπωρία (συγγνώμη φιδάκι!):

Πληροφορίες και άλλες φωτογραφίες για το νερόφιδο μπορείτε να δείτε [εδώ](#) και, αν θέλετε κάτι πιο ζωντανό, πηγαίνετε στο **27:16**'' του επεισοδίου της Άγριας

Ελλάδας για την Δαδιά (βλ. [εδώ](#)).

Αν ακολουθήσετε τις παραπάνω παραπομπές, ήδη θα έχετε ξεπεράσει αρκετές από τις προκαταλήψεις που αφορούν τα φίδια της πατρίδας μας. Επειδή, όμως, παραμένει **η περίπτωση της οχιάς**, που, σαν το μόνο επικίνδυνο είδος φιδιού στη χώρα μας, έχει φορτωθεί ένα σωρό μύθους και προκαταλήψεις, σας παραπέμπω σε δύο επεισόδια του Άγρια Ελλάδα που περιλαμβάνουν συνάντηση με οχιά, για να δείτε **στην πράξη και όχι σε άρθρο** τι απ' αυτά ισχύει και τι όχι, καθώς και διάφορες άλλες χρήσιμες πληροφορίες, όπως πρώτες βοήθειες και προληπτικά μέτρα.

Η πρώτη συνάντηση είναι στο επεισόδιο των Πρεσπών, στο **22:00''** και θα τη δείτε [εδώ](#) και η δεύτερη είναι στο επεισόδιο για τον Όλυμπο, στο **20:22''** και θα τη δείτε [εδώ](#).

Αν θέλετε και άρθρο, δείτε [εδώ](#).

Ελπίζω να κατάφερα να σας πείσω ότι τα ελληνικά φίδια δεν είναι κάποια πλάσματα που μας βλέπουν σαν ...θήραμα, αφού την τροφή τους την καταπίνουν ολόκληρη, κάτι **αδιανόητο** για τα μεγέθη φιδιών της πατρίδας μας. Αντίθετα, μας βλέπουν σαν απειλή και σχεδόν η μόνη περίπτωση για να μας δαγκώσουν είναι να τα **πατήσουμε** (στις παραπάνω παραπομπές, θα δείτε τον Ηλία να πατά ακριβώς δίπλα από μία οχιά κι αυτή να μην επιτίθεται!), κάτι που μπορεί εύκολα να συμβεί, μιας και **τα φίδια είναι κουφά** (δεν έχουν καν ακουστικό πόρο κι αυτό είναι ένας τρόπος, μαζί με την ανυπαρξία βλεφάρων, για να τα ξεχωρίσουμε από τις σαύρες, μερικές από τις οποίες, όπως το κονάκι, μοιάζουν με φίδια, ενώ είναι άποδες σαύρες -βλ. [εδώ](#)).

Αν κατάφερα να σας κάνω να νιώσετε και λίγη από τη γοητεία των φιδιών της πατρίδας μας, τότε θα είμαι πολύ ευχαριστημένος!